

Beszámoló

„Manapság már nemigen van olyan ember, akit régi szokás szerint vándornak lehetne nevezni. De ha mégis volna, mutatóba egy legalább, vándorútjából az az egy sem hagyná ki Erdélyt bizonyosan.”

/Tamási Áron/

„Legendák nyomában Erdélyben” címmel pályázott a Mindszenti Általános Iskola ötnapos erdélyi kirándulásra. 2020-ban tudtuk meg a hírt nyertünk a Határtalanul! pályázaton, de a járvány miatt sok minden bizonytalan volt. 2022. május elején jött a hír: Mehetünk! Mindenki izgatottan várta a május 29-ét, az indulás napját. 44 nyolcadikos (A, B, C osztályokból), 2 hetedikes diák, négy kísérő nevelővel vett részt a tanulmányi úton. Június 2-án, csütörtökön éjjel értünk haza a tartalmas, élményekkel teli útról. Az emlékeket, tapasztalatokat fogalmazásokban örökítették meg a tanulók. Írásaikból kiderül, az erdélyi táj varázslatos szépsége, az ott élő magyarok vendégszeretete és önzetlensége, a kulturális örökségek megtekintése mély nyomot hagyott bennük, lelkükbe fogadták, életük személyes, feledhetetlen élményévé vált.

1. nap: Végre felvirradt a nagy nap!

Izgatottan vártuk a buszt a fiú iskola előtt. A határ átlépése után már indult is program:

Nagyszalonta: Rövid séta a főtéren, ahol a templom nem harangozik egész órában, hanem Kossuth indulót játszik, koszorúzás a szobornál és máris az idegenvezetőt hallgatjuk a Csonkatoronyban, aki mindent tudott Arany Jánosról! A végén a mi tudásunkat is tesztelhetjük interaktív feladatokkal. Majd átsétáltunk a szülői házhoz, ahol a költő korabeli tárgyakkal berendezésekkel ismerkedtünk meg. Láttuk Arany iskola uzsonnatáskáját is...

Nagyvárad: Szent László Székesegyház. Itt szerettük volna megnézni az egyházművészeti kiállítás, a díszes Szent László hermát is. DE egy szent misébe csöppentünk. Így csak ámulva néztük a monumentális templomot, a nagyon díszes freskókat és hallgattuk az éneket.

Tovább buszozva elértük Erdély természetes határát Királyhágót.

Bánffyhunyadra érve újra templom: a kalotaszegi szöttesekkel és a konfirmációra virágokkal feldíszített fakazettás mennyezetű templomot csodáltuk meg. Számomra érdekes volt, hogy a férfiak és a nők itt külön ülnek, mindenkinek van saját énekes-mise könyve, gyönyörűen díszített varrottas borítóval.

Kolozsváron elsétáltunk a Mátyás király szülőházához. A felújítás miatt a gyönyörű gótikus stílusban épült Szent Mihály templomot csak kívülről láthattuk. Megcsodáltuk a monumentális Mátyás király szoborcsoportot is.

Végre megérkeztünk a szálláshelyre: Torockóra, ahol finom vacsorával vártak bennünket szállásadóink.

2. nap: Természeti értékek

Reggeli után elvittük az adományainkat a Kiss Szent Teréz Gyermekvédelmi központba, ahol a vezető felesége fogadott bennünket. Szeretettel, és számunka érdekes, jellegzetes tájszólással mesélt az itt élő gyerekek életéről, minden napjaikról. Például megtudtuk, hogy nincs saját telefonjuk, nem néznek tévét, nem ihatnak kólát és energiátalt, nem esznek csipszet. Helyette egészséges ételeket esznek, amihez az alapanyagot a saját kiskertjükben termelik meg. Be vannak osztva házi munkára. Mindenkinek van feladata: konyhai segítség, mosogatás, sepregetés, állatok gondozása.... Iskolából hazaérkezés után csendes pihenő van, majd tanulás. Három óra!!! Ha a tanulmányi átlaguk 7 vagy annál több és egész héten rendszeren végzik a munkájukat, akkor kapnak hétvégére telefont. Mi szörnyűlködve, tanáraink irigykedve hallgatták!

Szent László király legendáit követve a Tordai hasadék természeti templomába érkeztünk. A csobogó patak, az ingó hidak, szédítően magas hegycsúcsok mindenkit lenyűgöztek. Az esős nap után, a csúszós sziklák

ki bátran az élre törve, ki remegő lábakkal, de végig haladt az úton. Aki azt hitte vége, tévedett: innen vissza is kell menni! Ebédünket elfogyasztva visszafelé is megtettük az utat.

Következett a tordai sóbánya. „Millió” lépcső megmászása után a sóbánya hatalmas tárnáiban a bányászat technikájával és eszközeivel ismerkedtünk meg. Természetesen nem hagytuk ki a só megnyalintását sem.

A galériáról szédítő mélységet láttunk. Majd lentről az óriáskerék emelt újra a tárna teteje felé, hogy más szemszögből is megnézzük, miközben légutaink tisztultak.

Hosszabb buszozás után megérkeztünk Székelyföldre. Rövid pillantás Szovátán a Medve-tóra. Sajnos fürdeni nem lehetett... Majd irány Farkaslaka. Az Ábel bölcsője panzióban királyi szállásunk volt, a finom vacsorákról ne is beszéljünk, mert éhes leszek, ha rágondolok!

3. nap: Legendák vezetnek utunkon

Első úticél: Békás-szoros. Végig sétáltunk a hatalmas és félelmetes sziklafalak között a zubogva rohanó patak mentén. Majd az innen pár kilométerre lévő Gyilkos-tó látványa nyugtázta le mindenkit! Természetesen a finom kürtőskalácsot sem hagyhattuk ki. Fenyőkkal övezett gomormozgató szerpentinon haladtunk tovább a gyergyótekerőpataki Sűgő-barlanghoz. Egy nagyon meredek kapaszkodó gyaloglás után lámpákat kaptunk és bementünk a kivilágítatlan cseppkőbarlangba. Csúszkáltunk a vizes köveken, de lámpáink fényében előtűnő cseppkövek gyönyörűek voltak. Néhányan még azt is kipróbálták milyen a vaksötét. Vaksötét és félelmetes.

Zetelekán megnéztük a víztározót, ahol megismertük a Küküllő vízszabályozásában betöltött szerepét, valamint meghallgattuk a Zeta váráról szóló mondát.

Napunk utolsó állomása Szejkefürdő, ahol áthaladtunk egy régi, de gyönyörűen faragott székelykapusor alatt, amelyből a legrégebbi 1818-as volt. Az utolsó pedig lengyelfalvi Orbán Balázsé aki író, néprajzi gyűjtő, fotográfus volt. síremlékére koszorút helyeztünk.

Este végre bazároztunk a szállással szemben. Sikerült minden ajándékot megszerezni. Sajnos azonban a tanárok lefegyvereztek bennünket.

4. nap: Meghárulás, újratervezés, elengedés és a meglepetések napja.

Miért? Elmondjuk:

Első uticél kilátó. Helyette Bogárfalván a szűk utcában beszorult a busz. Fordulás vissza! Új cél.

Székelyudvarhely főterén megnéztük a Szoborparkot, megemlékeztünk történelmi és irodalmi nagyjainkról. Meghallgattuk Csaba királyfi legendáját elénekeltük a Székely himnuszt.

Irány a székelyek szent hegye a Madarasi Hargita. A csúcs előtt egy szomorú smile + a busz nem tud felvinni a utolsó 9 km-es szakaszon! Szervezés. Traktorral megyünk fel, de csak délután. Semmi gond, Edit néni nem hagy pihenőt. Irány a Székelyvarság, ahol a Csorgó-kői vízeséshez gyalogolunk. 3 km. De milyen 3 km? Székelyhosszú!!!! Nekünk rengeteg. A vízesés csodás, nem lehet vele betelni!

Majd vissza a Madarasra, ahol az unalmasan eltöltött egy óra után sem jön a traktor... Mi lesz? Reméltük, hogy pihenés tovább, de helyette a Jézus szíve kilátó várt ránk. Utunk kalandosan folytatódott. Edit néni nagy-nagy öröme jó páran „négykerék” meghajtással, mások nadrágfékkel és csuklótámasszal közlekedtek a hegyen. De felértünk ebbe a fém monstrumba! A kilátás pazar.

A nap végén a kemencében sült isteni vacsora után átsétáltunk Tamási Áron sírjához, ahol egy helyi óvó néni tartott előadást nagy írónkról.

5. nap: Nagyutazás (689 km) haza!

Ma kicsit szomorúan ébredtünk, hiszen eljött a kirándulás vége. Miután mindent bepakoltunk és elfogyasztottuk a bőséges finom reggelinket elindultunk hazafelé.

Korondon megálltunk sót venni. Kiderült, hogy ez egy parajdi só feldolgozó üzem. Megtudtuk a kedves bácsitól, hogy miután a teherautó „lebaszkurálja” a só tömböket az udvarra, válogatják, feldarabolják és nagyon sok mindent készítenek belőle: étkezési só őrleményt, illatosított fürdősókat, inhalálókat, só lámpát stb. Mindenki kapott nyalóka sót is! Sőt a bátrak tanári engedéllyel szívhatták a fehér port is!

Fehéregyházára értünk, ahol utoljára látták élve nagy költönket Petőfi Sándort. Meghatódva koszorúztuk meg az emlékművét és közben tanult verseiből idéztünk. A magyart tanító tanáraink biztosan örültek volna, ha hallják mennyi költemény az eszünkbe jutott! A múzeumban megnéztük a segesvári csata makettjét is.

Vajdahunyad várában álmélkodva jártuk be az oszlopos termeket és beleborzongtunk, hogy Hunyadi Mátyás nagy királyunk is ezeket a falakat láthatta.

Déva várát csak messziről csodáltuk meg, mert felújítás miatt zárva volt.

Utolsó állomás: Arad A régi vár kivégzőhelyén álló emlékmű előtt meghallgattuk Tibi gyönyörű versét az aradi 13-ról. Koszorúztunk és szomorúan vettük tudomásul, hogy véget ért ez a fárasztó, de csodálatos öt nap.

Reméljük a beszámolónkból is kitűnik, milyen tartalmas és csodaszép kirándulásunk volt. Mi jól éreztük magunkat és kívánjuk, hogy a mostani hatodikosok is részesei legyenek egy ilyen élménynek. Köszönjük, hogy meghallgattatok bennünket.

Megvalósult Magyarország Kormányának támogatásával.